

UGIP „RINO ZANDONAI“ TUZLA

TRAGOV TUZLA ITALIJANSKOG PORIJEKLA

5. jun 2025. u Tuzli

IZLOŽBA FOTOGRAFIJA

Urbani razvoj grada Tuzle započeo je uspostavom austro-ugarske uprave u BiH. Austro-Ugarska Monarhija je imala prvenstveno ekonomski interes, ali i vojni interes za razvoj Tuzle i okolnih mjesta.

Uspostavom uprave počeo je industrijski razvoj područja Kreke i okolnih mjesta. Otvoreni su rudnici uglja, počela je industrijska proizvodnja slanice i soli, otvorene su ciglane i parni mlinovi, fabrika sode, pilane, počela se razvijati elektro i mašinska industrija.

Pored industrijskog razvoja Tuzle, počeo je razvoj savremene poljoprivrede, stočarstva i pčelarstva, u Tuzli su se pojavile nove zanatske vještine.

Grad se razvijao i u administrativno-upravnom pogledu, školstvu, urbanizmu i u uspostavi vojnih struktura u gradu.

Dolaskom austro-ugarske uprave začet je razvoj kulturnog i umjetničkog djelovanja, uspostava koncepta borbe za pravdu i razvoj socijalne kohezije koja je zbližavala građane Tuzle različitih konfesija, nacija ili ubjeđenja.

U svim ovim oblastima, tuzlanski Italijani dali su doprinos i ostali u povijesti zabilježeni kao značajni nosioci razvoja Tuzle.

Ni u novijem vremenu tuzlanski Italijani nisu mijenjali svoje ambicije i težnje, što je dokazano djelovanjem velikog broja članova italijanske zajednice u oblastima zdravstva, obrazovanja, nauke, politike, sporta, kulture, čuvanja tradicije, poduzetništva i humanitarnog rada.

TRAGOV
TUZLAKA
ITALIJANSKOG
PORIJEKLA
1880. - 1940.

Jakob Mott

Jakob Mott je drugi potomak Giovanni i Maria Mott, rođen je 29.9.1864. godine u Siroru, Trento. Umro je 31.1.1944. godine u Tuzli i i sahranjen na groblju Borić, Tuzla. Vjenčao se 25.11.1894. godine u Tuzli sa Lucia Fausta Bancher, rođena u Siroru 9.9.1870. godine. U Tuzlu je, prema svjedočenju članova obitelji Mott, došao 1880. godine. Lucia i Jakob su imali devet potomaka - Jakob Ivan Giovanni Mott, Petar Antun Perin Mott, Ludvig Viko Mott, Augusto Gusti Mott, Maria Marila Mott, Matilda Mott, Romano Mott, Karlo Dragutin Mott i Lucijan Artur Cano Mott. Bio je građevinski radnik, radio u rudniku Kreka.

Doprinosio je dolasku i jačanju trentinske zajednice u Tuzli.

Bio je prvi zvanični dimnjačar u Tuzli koji je od austro-ugarskih vlasti 1890. godine dobio dozvolu za obavljanje dimnjačarske službe.

Svoje znanje i dimnjačarske vještine prenio je i na sina Jakob Motta.

Jedan je od osnivača i članova Dobrovoljnog vatrogasnog društva u Donjoj Tuzli 1886. godine i dobitnik Srebrene kolajne za doprinos u dobrovoljnom vatrogastvu.

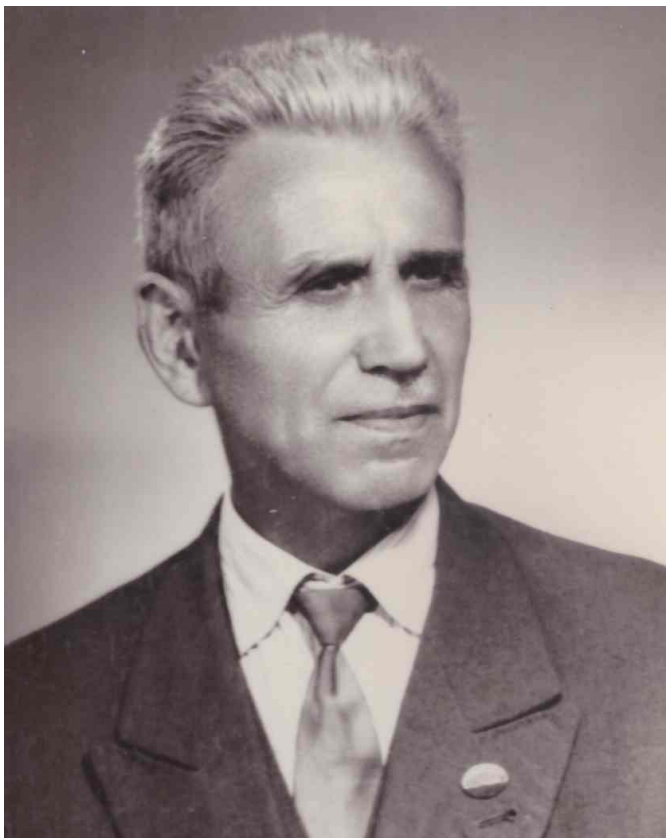
Josip Anton Piccolotto

Giovanio Antonio Anton Piccolotto je šesti potomak Giosafat Piccolotto, rođen 28.3.1887. godine u Villapaiera. Umro je 2.12.1950. godine u Tuzli. Vjenčao se sa Domenica Rizzo (Roso) rođena 24.8.1845. godine. Josip je sa suprugom Domenicom došao u Poljanu - Kiseljak kod Tuzle iz Srednje Bosne gdje je bio građevinski radnik i radio na putnoj i željezničkoj infrastrukturi. Obitelj je kupila zemljište i time je obitelj Piccolotto / Piccolotti započela životni put u novoj sredini. Imao je šest potomaka, od kojih četiri su život provela u naselju Poljana kod Tuzle.

Doprinos je imao u formiranju italijanske zajednice na Poljani, gdje i danas živi veći broj njegovih potomaka.

Inovativnost je pokazao primjenom eksploziva u izgradnji infrastrukture, na osnovu čega je stekao veliko bogatstvo i posjede na području Kiseljaka kod Tuzle.

Sagradio je džamiju u Šerićima koja je nakon dvije godine gradnje otvorena 1928. godine.

Jakob Ivan Mott

Jakob Ivan Mott je prvi potomak Jakoba i Lucie Mott rođen 4.11.1895. godine u Tuzli. Umro je 11.3.1976. godine i sahranjen u Tuzli. Bio je učesnik Prvog svjetskog rata od 1914. do 1918. godine. Godinu dana je proveo u italijanskom zarobljeništvu. Vjenčao se 10.6.1933. godine u Lukavcu sa Christine Kristina Zimmerman iz Lukavca, rođena 23.12.1905. godine u Bačkoj. Obitelj je živjela u podstanarstvu u Tuzli, a kasnije su kupili kuću kod Osnovne škole na Pazaru. U braku su imali jedino sina Jakoba - Jakova Jakicu. Bio je građevinski radnik, radio zajedno sa ocem u rudniku Kreka.

Bio je vatrogasac u Tuzli i član Dobrovoljnog vatrogasnog društva u Tuzli i BiH, zajedno sa ocem.

Radio je kao dimnjačar kod oca Jakoba Giacomo Mott, a kasnije samostalno. Za obavljanje dimnjačarske službe koristio je bicikl i po biciklu bio zapažen u Tuzli.

Uspostavio je principe dimnjačarstva koji su odgovorili sve većem broju zahtjeva za čišćenjem dimnjaka s obzirom na povećanje broja izgrađenih građevinskih objekata koji su imali dimnjake.

Leonardo Nardi Bancher

Leonardo Bancher je drugi potomak Domenica i Francesca Bancher, rođen u Italiji u Siroru 1899. godine. Sa roditeljima je došao u Tuzlu u naselje Solina, školovao se radio kao građevinski poduzetnik. Vjenčao se 1919. godine sa Ljubicom Kožuljević i imao kćerku Vesnu, i sinove Brunu i Rinalda. Cijeli život posvetio je borbi za radnička prava i organizaciju radničkog pokreta u Tuzli, BiH i Jugoslaviji. Bio je bliski suradnik prvaka tuzlanskog radničkog pokreta. Za komunističko djelovanje osuđen je na višegodišnju robiju u Sremskoj Mitrovici. Umro je 1936. godine od posljedica štrajka glađu i teškog maltretiranja u zatvoru. Sahranjen je u Beogradu. U Tuzli je dobio ulicu Leonarda Bankera, a srednja građevinska škola i jedna omladinska radna brigada nosile su ime Leonardo Banker.

Doprinos je imao u djelovanju koje je uticalo na svijest i promjene među radnicima, ali i osnaživanje komunističkog pokreta u Tuzli.

Organizovao je prvomajsko druženje 1923. na svom imanju u Solini gdje su bili prvaci tuzlanskog radničkog pokreta tog vremena.

Bio je školovani građevinski poduzetnik i na taj način doprinosio razvoju stanogradnje i infrastrukture u Tuzli.

Blisko je sarađivao sa italijanskim obiteljima Mott, Candotti i Gojo.

August Gusti Mott

Rođen je 15.8.1900. godine u Tuzli u mnogobrojnoj obitelji Mott, od oca Jakoba i majke Lucie Bancher. Nije imao obitelj. Nakon odležane robije zbog komunističkog djelovanja, deportovan je u Italiju u mjesto Fiera di Primiero, gdje ima obiteljsko porijeklo. Dolaskom u Italije osnivao je lokalno jezgro komunističke stranke i nastavio sa revolucionarnim djelovanjem. Umro je na svoj rođendan 1963. u Fiera di Primiero gdje je i sahranjen.

Doprinos je dao u kreiranju i razvoju revolucionarnog pokreta u Tuzli. Blisko je sarađivao sa Leonardom Bancherom, Učom i bratom Perinom Mott.

Bio član zabranjene komunističke partije i zbog revolucionarnog djelovanja od 1932. godine proveo dvije godine u zatvoru.

Doprinosio je širenju kulture organizovanjem aktivnosti u Radničkom domu u Tuzli. Organizovao je pozorišne predstave, kulturne i muzičke nastupe, u kojima je i sam učestvovao.

Rukovodio je prvim radničkim sportskim društvom „Gorki“ u Tuzli od kojeg je nastalo radničko sportsko društvo „Sloboda“.

U Italiji se pridružio ogranku komunističke stranke PCI koji je kasnije dobio ime po Augustu.

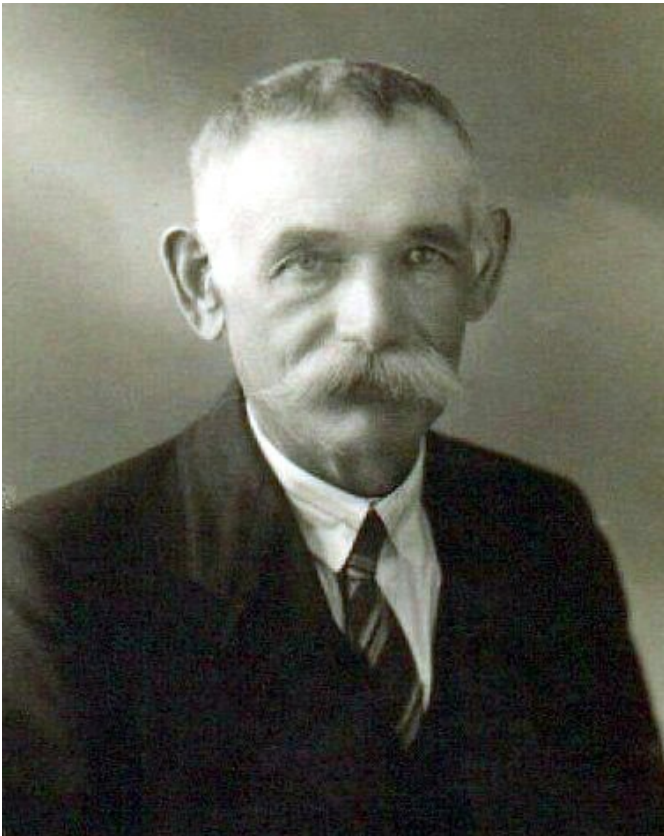
Ljubica Bancher Banker

Ljubica je rođena Kožuljević u Donjem Vakufu 1893. godine. Udala se 1919. godine za Leonarda Banchera. Ljubica i Leonardo su u braku dobili kćerku Vesnu, i sinove Brunu i Rinalda, zvani Braco. Nakon presude Leonardu deportovana je sa njeno troje maloljetne djece u Italiju, ali je otišla u Francusku na osnovu pomoći i sredstvima organizacije “Crvena pomoć” koji su organizovali putovanje i dolazak u Pariz. Ljubica i već odrasli sinovi su se uključili u napredni radnički pokret i među prvima je u Pokretu otpora Francuske. Vratila se iz Pariza sa sinom Rinaldom, u Beograd, gdje je i umrla 1977.

Doprinos djelovanju radničkog pokreta u Tuzli dala je uzajamnim radom sa suprugom Leonardom na izgradnji pokreta za prava radnika u Tuzli.

Svojim djelovanjem kao majka i supruga, potakla je uključivanje žena i djevojaka u radnički pokret.

Za zasluge u francuskom otporu fašizmu primila je Orden legije časti.

Giuseppe Josip Gojo

Rođen je 7.6.1862. godine u Levico, Italija, kao četvrti potomak oca Ignazio Gojo i majke Rosa rođena Bampa. Umro je u Tuzli 1930. godine. Giuseppe se vjenčao sa Maddalenom Magdalena Caterina Mott rođenom 1871. godine u Fiera di Primiero kod Trenta. Giuseppe i Maddalena su u braku imali devet potomaka - Giovanni, Roza, Ignacio, Hilario, Lucian, Franjo, Jakob, Marija i Emil. Sve do Drugog svjetskog rata braća Gojo su zajedno radili u radionici za izradu betonske galanterije. Poslije Drugog svjetskog rata nacionalizacijom radionica prelazi u državnu svojinu.

Doprinos je imao u jačanju italijanske zajednice u oblasti poduzetništva.

Izrađivao je betonsku galanteriju i nadgrobne spomenike čime je započeta obimnija upotreba betona kao građevinskog materijala u Tuzli.

Svojim sinovima je prenio znanja i vještine, tako da je Ignacio radio kao poslovođa u radionici betonske galanterije.

Vittorio Viktor Candotti

Vittorio je treći potomak Luigi Đidi Candotti i Marie. Vjenčao se sa Marijom rođena Bačik 1901. godine. Umrla je 1933. godine i sahranjena u Tuzli. Viktor i Marija su imali četiri sina - Lino, Augusto, Viktor i i Alojzije tj. Luigi mlađi. Viktor je u toku Drugog svjetskog rata otišao u Hrvatsku, a kasnije u Mostar. Preminuo je od eksplozije bombe pri ribolovu na ušću Neretve. Imao je četiri potomka svi rođeni u Tuzli – Elvira, Vera, Valerija i sin Mario. Nakon smrti oca Viktora, djeca su odgajana i pažena od strane različitih osoba.

Imao je snažan poduzetničku uticaj u Tuzli.

Naslijedio je očevu građevinsku kompaniju koja je radila do 1947. godine, a onda konfiskovana.

Gradio je javne i privatne objekte, a posebno je bio specijaliziran za izgradnju i rekonstrukciju vjerskih objekata (samostan Plehan, Katolička crkva Presvijetlog Srca Isusova u Brčkom, Katolička crkva u Sivši i drugi).

Pored građevinskih radova imao je i knjižaru na današnjem Korzu (zajedno sa bratom Alojzijem).

Giovanni Ivan Tita Daldon

Rođen je 1872. godine u provinciji Trento, a u Tuzlu je došao 1911. godine, vjerovatno u isto vrijeme kad i njegov brat Constantin Kosta Daldon. Vjenčao se sa Pongan Luigiom koja je rođena 1872. godine. Ivan Tita je umro i sahranjen 1942. godine u Tuzli. U braku je imao četiri potomka - Leona, Vilija, Elizabetu i Mariju. Sva djeca su rođena u Obermeiderich, Njemačka, a živjela su u Tuzli. Tita Daldon se naselio u naselju Simin Han gdje je kupio 18 hektara zemlje i šume od starosjedilaca i na tom prostoru obavljao svoje poslovne poduhvate.

Iako je obitelj Daldon došla u Tuzlu nešto kasnije u odnosu na pojedine italijanske obitelji, ostavili su snažan uticaj na jedinstvo italijanske zajednice u Tuzli.

Bavio se poljoprivredom, stočarstvom i proizvodnjom mliječnih proizvoda primjenom naprednih metoda.

Reputaciju je stekao plasmanom svojih proizvoda u tuzlanske hotele i restorane, dovozeći proizvode konjskom zapregom.

Po prisutnosti obitelji Daldon, dio naselja i šumskog područja u Simin Hanu zove se „Italijani“.

Luigi Candotti

Obitelj Candotti je došla u Tuzlu krajem 18. stoljeća iz Udina, a među prvima došao je građevinski poduzetnik Luigi Ćiđi Nono Candotti rođen 1870. godine. Bio je vjenčan sa Maria rođena 1873. godine. U braku su imali potomke Lino, Augusto, Vittorio Viktor i Luigi mlađi Alojzije Gigi. Luigi je umro 1949. godine u Italiji. Obitelj je živjela u vlastitoj kući u Šestoj bosanskoj brigadi pod Kiceljom – Vila Marija. Nakon završetka Drugog svjetskog rata sva obiteljska imovina je konfiskovana, što je bio povod da se cjelokupna obitelj 1949. godine vrati u Italiju gdje i danas žive potomci Luigina i njegovih sinova.

U Tuzli je 1891. registrovana trgovačka kompanija Jakoba Candotti iz Donje Tuzle, a osnovana je i građevinska kompanija istog vlasnika.

Građevinska kompanija se bavila obradom kamena, izrađivali su kalupe za odljevke u betonu i gipsu, ornamente na zgradama, skulpture.

Kao partner u kompaniji Cordignano i Candotti izgradio je veliki broj objekata u Tuzli, a bio je i suvlasnik ciglane u Simin Hanu.

Postavio je visoke standarde u građevinarstvu, i svoje vještine prenio i na potomke.

Proizvodio je vino italijanskom recepturom, uglavnom za vlastite potrebe.

Pietro Cordignano

Pietro Cordignano je prvi doseljenik u Tuzlu iz obitelji Cordignano, rođen je 6.1.1844. godine u mjestu Cordignano u provinciji Trevizo. Nisu poznati podaci o obitelji Pietro Cordignana, osim da je prije dolaska u Tuzlu radio u Krakowu, Poljska, a da je u Tuzlu došao 1878. godine. Umro i sahranjen u Tuzli 1.1.1900. godine. Imao je potomka Florenza koji je nastavio očevu tradicije graditeljskih poduhvata u Tuzli i drugim krajevima BiH. U Tuzli nema članova obitelji Cordignano, ali ima u Italiji i ti potomci održavaju vezu sa Tuzlom putem UGIP „Rino Zandonai“ Tuzla.

Pietro Cordignano je dao nemjerljiv doprinos urbanizaciji Tuzle.

Radio je na izgradnji stambenih, poslovnih i vjerskih objekata u Tuzli i drugim dijelovima BiH.

Osnovao je građevinsku kompaniju i postavio osnove za formiranje prve velike građevinske kompanije u Tuzli čiji vlasnik je bio njegov sin Florenzo i partner Luigi Candotti.

Augusto August Candotti

Drugi potomak Luigi Đidi Candotti i Marie je Augusto August Candotti. Vjenčao sa Gisellom - Gigom. Kao državljani zemlje koja je surađivala sa njemačkim okupatorom nakon rata, 1948. godine bračni par je deportiran za Italiju, bez obzira što u ratu nisu sudjelovali. Živjeli su i umrli u Rimu. Imali su potomke kćerku Stellu i sina Ezio koji su rođeni u Tuzli, a žive u Italiji.

Iako je Augusto Candotti živio u Tuzli do 1948. godine, dao je doprinos muzičkoj umjetnosti u Tuzli.

Poticao je udruživanje Italijana u muzičke sastave.

Bio je član tamburaški orkestar "Bajazzo" 1924. godine u svim postavama. Orkestar je nastupao i tokom kino predstava u vrijeme prikazivanja nje-mih filmova.

Florenzo Cordinano

Florenzo Cordinano, sin Pietro Cordinana, završio je studije građevinarstva u Innsbrucku, i preuzeo upravljanje građevinskom poslovima koje je vodio njegov otac Pietro. Formirao je građevinsku kompaniju Cordinano i Candotti, kompaniju koja je bila najprisutnija i najuticajnija građevinska kompanija u Tuzli i okolini za vrijeme austro-ugarske uprave. Kompanija je decenijama radila projekte, izgrađivala građevine, vršila građevinske popravke, a imala je i vlastitu proizvodnju opeke i krečanu. Florenzo Cordinano je sa svojom obitelji živio od 1907. godine u kući koja se i danas koristi, a nalazi se u blizini tuzlanskog zatvora. Umro je 28.11.1919. godine a sahranjen Borić u Tuzli.

Kompanije je počela svoj rad gradnjom željeznice u Bosni i Hercegovini.

Kompanija Cordinano i Candotti projektovala je i izgradila desetine javnih, privatnih i vjerskih objekata u Tuzli - Trgovačka akademija, zgrada Srpskog fonda, trgovinski objekti na Kapiji, Gambergerova kuća u Tuzli, stambena zgrada Sijerčića u Tuzli i drugi, a gradio je i u drugim mjestima u BiH.

Jedan broj objekata koje je u Tuzli gradio Cordinano srušen je zbog slijeganja terena, a najznačajniji su objekti Velike Gimnazije, Okružne pošte i Katoličke crkve.

Giovanni Dorighi

Obitelj Giovanni Battista Dorighi došla je u Tuzlu negdje između 1906. i 1909. godine. Prvi članovi obitelji Dorighi koji su se naselili u području Tuzle su Giovanni Battista Dorighi i njegova supruga Maria Mott.

Giovanni Battista Dorighi je rođen 13.8.1877. godine u Lona, Trento. Njegova supruga Maria Mott je rođena 7.12.1878. godine u Fiera di Primiero. U vrijeme kad su došli u Tuzlu već su imali dvoje djece koja su rođena u Italiji, u Brezu, blizini Trenta – Ida i Roberto. U Simin Hanu se rodilo treće dijete kćerka Terezija. Po dolasku na prostore Tuzle, obitelj je živjela u naselju Simin Han. Bliske prijateljske i obiteljske veze imao je sa tuzlanskim italijanskim obiteljima Mott i Gojo. Nije poznato kada i zašto je obitelj napustila Tuzlu, ali je poznato da u Tuzli nema potomaka obitelji Dorighi.

Giovanni je bio građevinski poduzetnik, o čemu svjedoče fotografije sa radilišta kod Vranduka i kod Tuzle.

Svoje poslove je započeo kao upravitelj na izgradnji željeznice Doboj - Sarajevo.

Specijalizirao se za rad u kamenu, pa je dobivao poslove od kojih je dobro zarađivao.

Bio je upravnik radova na izgradnji tunela kod Stupara za potrebe tuzlanskog vodovoda.

Simone Šimo Bancher

Simone Bancher rođen je u Italiji u Siroru 15.8.1893. godine kao prvi potomak Domenica i Francesce Bancher. Dolaskom u Tuzlu radio je zajedno sa ocem i braćom na obiteljskom imanju, a živio je u obiteljskoj kući u naselju Solina u Tuzli. Za vrijeme Prvog svjetskog rata bio je na ruskom frontu gdje je prvo bio zarobljen, a zatim je prešao u redove Crvene armije. Poslije sedam godina ratovanja vratio se u Tuzlu i počeo sa širenjem revolucionarnih ideja. Primljen je u članstvo KPJ 1929. godine. Simone se vjenčao u Tuzli sa Francescom Zanattel, zvana Keka, koja je rođena u Siroru 1897. godine. U braku su imali kćerke Marcedu, zvana Marčeda i Leonidu. Uhapšen je, zajedno sa bratom Leonardom Bancherom, 1932. godine, i ubrzo, pušten iz zatvora. U novembru 1943. godine pridružio se partizanima Tuzle, a poginuo je u borbi 24.12.1943. godine u Bučiku.

Kao član obitelji Bancher, poznatoj po revolucionarnom djelovanju, doprinos je imao u širenju naprednih ideja za ostvarenje radničkih prava.

Svoje iskustvo ratujući tokom Oktobarske revolucije dijelio je sa borcima za slobodu, a kasnije koristio u NOB-u.

Poginuo je kao borac NOB-a, i zauzima posebno mjesto u kulturi sjećanja Tuzlaka.

Ferdinand Ferdo Zamboni

Ferdo Zamboni je bio treći živi potomak Amadea i Florence Zamboni, rođen u Vranduku 7.9.1905. godine. Nakon završetka gradnje tunela Vranduk, došao je sa roditeljima u naselje Nikešići - Miladije u Tuzli. Ferdo je imao kolarski zanat, pravio kola i fijakere u rudniku „Bukinje“ i „Kreka“. Godine 1928. vjenčao je Miladu Netrefovu, rođena 22.12.1907. godine u Kladnu, Čehoslovačka. Nakon penzionisanja, Ferdo je radio u Rudarskoj školi kao instruktor praktične nastave. Od 1941. godine stanovao je u Bukinju i u Donjoj koloni u Kreki, i tu živio do smrti 14.10.1982. godine. Ferdo i Milada su u braku imali četvero djece - sinove Antu i Zdenku i kćerke Ankicu Anu i Ilonu.

Prije Drugog svjetskog rata bio je proganjan kao komunista, bio u zatvoru 1929. godine, a kasnije bio sa Pašagom Mandžićem aktivista u radničkom pokretu.

Ferdo je bio u upravi dobrovoljnog vatrogasnog društva rudnika Kreka duži niz godina i dobrovoljni vatrogasac.

Dugo godina bio je domaćin doma „Partizan“ u Kreki gdje je pomagao u organizaciji sportskih takmičenja, zabava i drugih vidova djelovanja Partizana.

Bruno Bancher

Bruno Bancher je sin Leonarda i Ljubice Bancher Banker, rođen 1923. godine u Tuzli. Sa majkom Ljubicom, sestrom Vesnom i bratom Rinaldom bio je protjeran iz Jugoslavije u Italiju tj. Francusku. U Francuskoj se pridružio francuskom pokretu otpora, vođen obiteljskom tradicijom. Poginuo je 29.8.1944. godine u borbama za oslobađanje Pariza od fašističke Njemačke. Kao mlada osoba, nije imao priliku da formira svoju obitelj.

Poseban doprinos dao je borbom u jedinici francuskih partizana gdje je bio komandant.

Istakao se odlučnošću i hrabrošću u borbama za oslobađanja Pariza, što Francuzi izuzetno poštuju i čuvaju kulturu sjećanja.

Za pokazanu hrabrost i junaštvo, jedna ulica i jedan most u Sevranu, predgrađu Pariza, nose njegovo ime, a na mjestu pogibije postavljeno je spomen obilježje.

Perin Mott

Petar Antun Perin Mott je drugi sin Jakoba Mott i Lucie Bancher. Rođen je u Tuzli 24.1.1897. godine, a umro je 23.11.1966. godine. Radio je u Fabrici sode Lukavac kao kovač i bravar. U Lukavcu je osnovao obitelj sa Katarinom Katicom Klarić, rođena 1910. godine. Petar i Katica su u braku dobili sina Petra i kćerku Nadu. Imao je reputaciju vrsnog sportiste i društvenog radnika, a djelovao je i u radničkom pokretu u Tuzli. Govorio je pet jezika, a u Lukavcu i okolini je bio poznat po vještini tranširanja mesa i izradi kobasica. Perin je bio dobar poznavalac ljekovitog bilja, a uključuje se u sportski život grada, igrajući fudbal za RFK "Gorki".

Najveći doprinos Petar je dao u oblasti razvoja sporta u Tuzli i Lukavcu.

Igrao je fudbal u klubu „Gorki“ (kasnije Sloboda) u Tuzli.

Jedan je od osnivača i prvi fudbalski kapiten u sportskom klubu “Solvaj“ Lukavac od 1921. godine.

Bio je član vatrogasne jedinice Fabrike Sode, učestvovao u gašenju požara u lukavačkoj industriji.

Jedan je i od osnivača Lovačkog društva u Lukavcu.

Rafael Rafo Mott

Rafael Mott je potomak Giovanni Ivana Mott i Ane rođena Banović. Giovanni je rođen 1868. godine u Fiera di Primiero, a Ana je rođena u Tuzli 1874. godine. Oboje su umrli u Tuzli. U braku su imali tri potomka: sina Rafaela i kćerke Katarinu i Mariju. U Tuzli je završio škole, a šumarstvo je studirao na Poljoprivredno - šumarskom fakultetu u Zagrebu. Radio je u Banjoj Luci, Vinkovcima, Tuzli i Zagrebu poslove na odgovornim pozicijama. Imao je suprugu, nije imao potomaka, a umro je 6.8.1977. godine u Zagrebu.

Za vrijeme studiranja u Zagrebu 1926. godine postao je član Komunističke partije.

Zbog socijalističkog i komunističkog djelovanja proveo je neko vrijeme u zatvoru. Bio je najbliži saradnik Mitra Trifunovića Uče, Leonarda Banchera, Augusta Motta i Ivana Markovića Irca.

Za vrijeme Drugog svjetskog rata bio je politički aktivan u Tuzli, a 1943. godine odlazi u NOB.

Ukazom predsjednika Tita odlikovan je Ordenom zasluga za narod sa srebrnim zracima i Ordenom republike sa brončanim vijencem.

Odlikovan je od Saveza inženjera i tehničara šumarstva i drvne industrije Hrvatske zlatnom plaketom i poveljom za dugogodišnji uspješan stručan i društveni rad.

Kazimir Mirko Orlando

Kazimir je treći potomak ciglara Osvalda i Uršule Orlando koji su se vjenčali 1884. godine u Italiji. Kazimir je rođen 1.10.1893. godine u Banjoj Luci. Nakon školovanja, zaposlio se u građevinskom poduzeću „Mikuš“ kao majstor za kamen i zidar. Kasnije je radio u više drugih građevinskih kompanija. Vođen poslom građevinskog radnika, otišao je u Tuzlu gdje se 1919. godine vjenčao sa Italijankom Marija Toson rođena 10.11.1895. godine u Socchieve, Italija. U braku su dobili devetoro djece, od toga dvoje u Tuzli. Marija Toson je umrla 29.4.1937. godine u Banjoj Luci, a Kazimir 11.4.1966. godine u Banjoj Luci. U braku su imali sljedeće potomke - Ana, Lina, Delfa, Albina, Olga, Đovani, Vladimir, Feliks i Kazimira.

Ostvario je veliki doprinos u građevinarstvu u Tuzli i Banjoj Luci, radeći na objektima od značaja za gradove gdje je radio.

Stalno je poticao saradnju i povezanost italijanskih obitelji, što je rezultovalo izborom supruge italijanskog porijekla i bliskom saradnjom sa obiteljima Toson, Papinuti i Micheline koji su bili poznati ciglari u Doboju, Tuzli i drugim mjestima.

Bio je vrstan poznavalac građevinskih materijala, posebno opeke.

Učestvovao je u izgradnji mostova u Banjoj Luci i Klačnicama, a pretpostavke je da je učestvovao u izgradnji Banskog dvora u Banjoj Luci.

TRAGOV
TUZLAKA
ITALIJANSKOG
PORIJEKLA
1941. - 2025.

Rudolf Rudo Zamboni

Rudolf Zamboni je potomak trentinske obitelji Amadea Zamboni i Florence Dona koja je završetkom izgradnje tunela Vranduku došla u Tuzlu 1911. godine. Kupili su kuću u naselju Nikešići gdje je Rudolf živio sa još dva brata i dvije sestre. Rođen je u Vranduku 4.8.1903. godine, a prvo zaposlenje je imao u fabrici špirita Tuzla. Sav ostali period rada proveo je u Solani u Kreki, gdje je radio kao bravarski radnik i rukovodilac u proizvodnji soli. Rudolf se vjenčao sa Marijom Matijašec u Tuzli 2.2.1926. godine i živio u kući u Miladijama do kraja života 15.1.1980. godine. Imao je sina Miroslava i kćerku Antoniju.

Poseban doprinos je dao u popularizaciji dobrovoljnog vatrogastva. Uticao je da se veliki broj članova obitelji Zamboni i drugi radnici Solane uključe u dobrovoljno vatrogastvo.

Kao član Industrijskog dobrovoljnog vatrogasnog društva u Solani Kreka dobio Diplomu za najviši čin u oblasti vatrogastva - VIŠI VATROGASNI OFICIR PRVE KLASA.

Učestvovao je u gašenju svih požara koji su bili u industriji i rudarstvu tuzlanske regije do 1971. godine.

Dobijao je priznanja i nagrade za inovatorstvo u proizvodnji soli.

Od 1949. do 1952. godine bio je direktor Solane.

Učesnik je NOBa u 18. Hrvatskoj brigadi.

Jakov Teofil Jakica Mott

Jakov Mott je rođen u Tuzli 31.7.1934. godine za čije pretke se bilježi prvi dolazak Italijana u Tuzli. Sin je Jakoba, unuk Jakoba Motta. Završio je osnovu školu u Tuzli, kasnije nižu gimnaziju i tehničku školu – kemijski odsjek u Tuzli. Radio je u Industriji špirita i kvasca u Kreki i u laboratoriji u Rudniku Kreka. Završio je Tehnološki fakultet u Zagrebu. Radio je na separaciji rudnika uglja Banovići, nakon toga, do kraja radnog vijeka radio je službi inspekcije Općine Tuzla. U mladosti se aktivno bavio košarkom. Vjenčao se u Tuzli sa Lidijom rođena Stulov, a u braku su dobili sina Ivicu. Jakov je umro i sahranjen u Tuzli 2015. godine.

Imao je zapaženo mjesto u razvoju tuzlanskog sporta, posebno košarke.

Bio je član prve generacije košarkaša u Košarkaškom klubu „Sloboda“ Tuzla.

Jedan je od osnivača udruženja tuzlanskih Italijana i cjeloživotni član upravnih tijela udruženja.

Dobitnik je Tuzlanske plakete 2010. godine na prijedlog UGIP „Rino Zandonai“ Tuzla.

Sačuvao je i prikupio vrijednu dokumentaciju o dolasku i boravku italijanskih obitelji u Tuzlu, a jedan je od prvih koji je uradio obiteljsko stablo.

Svjetlana Kakeš

Svjetlana Kakeš je rođena 8.3.1959. godine u Tuzli. Njeni roditelji su Alojz Luigi Michelini (Mikelini), zvani Đido i majka Anđa. Ima sestru Nadu Michelini. Nakon Gimnazije, upisala je Fakultet političkih nauka u Sarajevu. Kao profesor sociologije radila kratko u Gimnaziji „Meša Selimović“ Tuzla, nakon čega je dobila stalno zaposlenje u tadašnjem Opštinskom komitetu Saveza komunista, gdje provela oko 15 godina. Od 1996. godine, pa sve do penzionisanja 2024. radila je u Općini, odnosno Gradu Tuzla gdje je najveći dio radnog iskustva provela kao jedan od bližih saradnika gradonačelnika Jasmina Imamovića. Udata je za Albina Kakaš a ima dvije kćerke, Ninu i Natašu.

Doprinos Tuzli i italijanskoj zajednici dala je aktivnim radom u službi Gradonačelnika Tuzle čime je, u okviru nadležnosti, pomagala u poboljšanju vidljivosti i prepoznatljivosti rada udruženja Italijana u Tuzli, kao i uspostavi saradnje Tuzle i provincije Trento, Italija.

Podizala je ugled Tuzle i italijanske zajednice prilikom posjete italijanskim gradovima sa kojima Tuzla ima formalne prijateljske relacije.

Volonterski sarađuje sa organizacijama civilnog društva i učestvuje u realizaciji njihovih humanitarnih i drugih projekata.

Ljubomir Ljubo Radić

Ljubomir Radić je drugi sin Margarete rođena Mott i Mihajla Radić. Rođen je 26.4.1937. godine u Tuzli, gdje je završio osnovnu školu i gimnaziju. Diplomirao je na Veterinarskom fakultetu 1961. godine u Sarajevu. Po završetku studija radio je u struci, nakon toga prelazi u Inspeksijske službe Općine Tuzla kao inspektor, zatim i kao načelnik Inspeksijskih službi Općine Tuzla do 1977. godine. Magistrirao je 1977. godine i doktorirao 1983. godine u Beogradu. Prošao je sva akademska zvanja na Medicinskom fakultetu Tuzli. Vjenčao se sa Ines Tadić koja također ima italijansko porijeklo po majčinoj baki - noni Eugeniji de Rossyz iz Venecije. Ljubo i Ines su u braku dobili dvoje djece - sina Nenada i kćerku Sandru. Umro je i sahranjen 2005. godine u Tuzli.

Doprinos je dao u oblasti akademskog obrazovanja i razvoju medicinske struke i nauke, posebno histologije i embriologije.

Objavio je više od 60 naučnih i stručnih radova. Autor je i koordinator tri univerzitetska udžbenika.

Dobitnik je spomen plakete grada Tuzle, Srebrene plakete Univerziteta u Tuzli i drugih priznanja.

Tokom ratnih godina devedesetih ostao je u Tuzli i dao svoj nesebičan doprinos obavljajući ljekarske zadatke.

Ferdinand Ferdo Zamboni

Josip i Ida Zamboni su imali devet potomaka a među njima i Ferdinanda. Rođen je 29.2.1929. godine. Ferdinand se vjenčao sa Ankicom Bebom Plauc rođena 1928. godine. U braku su imali kćerku Mirjanu i sina Zvonku. Ferdinand je umro 1.10.1996. godine, a sahranjen je u Tuzli. Čitav radni vijek je proveo radeći u Fabrici soli Tuzla, prvo kao bravar na kovanju kazana za varenje soli u Solani, a kasnije na složenijim poslovima. U Sarajevu je završio tehničku vatrogasnu školu, na osnovu koje je bio komandir vatrogasne brigade Fabrike soli u Tuzli.

Doprinos je dao u razvoju industrijskog vatrogastva, posebno u fabrici soli Tuzla. Na njegov prijedlog je 1969. godine modernizovana vatrogasna služba u fabrici, a čije kapacitete su koristili svi industrijski i privredni subjekti u tuzlanskoj regiji.

Dobio je najviše priznanje za hrabrost kao i mnoga druga vatrogasna priznanja.

Bio je 35 godina komandir vatrogasne jedinice u Solani Kreka.

Učestvovao je u gašenju desetina požara i u tim akcijama spašavao ljudske živote i imovinu.

Zoran Paki

Zoran Paki je rođen u Tuzli 1939. godine od majke Kristine i oca Ivice Paki. Njegova baka po majci je Emilija Stefanović je rođena Piccolotti. U Tuzli je završio Realnu gimnaziju i proveo mladost. Studirao je arheologiju u Zagrebu i Beogradu. Vjenčao se sa Oliverom, a u braku su imali dva sina - Davora i Igora. Prva rok grupa u Tuzli - Terusi, nastala je februara 1965. godine, a jedan stalnih članova je bio Zoran Paki. Oformili su je studenti Tehnološkog i Rudarskog fakulteta u Tuzli. Prvu postavu grupe su činili: Zoran Paki - bas, Tomislav Dodo Križan - gitara, Aleksandar Saša Mioković - vokal, Mustafa Mufo Hadžiefendić - bubnjevi i Miodrag Bato Kostić - gitara. Zoran Paki je umro i sahranjen u Tuzli 1987. godine.

Zoran pripada generaciji tuzlanskih muzičara novijeg doba koji je ostavio značajan i legendaran trag na muzičkoj pop sceni Tuzle.

U doba kad se rađao rock'n' roll, Paki je započeo muzičku karijeru i ustanovio muzičku pop scenu u Tuzli.

Jedan je od osnivača, pjevač i basista tuzlanske pop grupe Terusi. Bata Kostić je rekao "Zoran Paki je za mene važniji od Muzičke akademije. On je moj muzički otac".

Sa grupom Terusi imao je nastupe na igrankama u Tuzli, ali i u drugim gradovima bivše Jugoslavije.

Dario Mott

Dario Mott je potomak Eduarda Ede Motta i Ane Bačaj. Rođen je 29.4.1959. godine u Tuzli gdje je završio Medicinski fakultet. Dario Mott pripada velikoj tuzlanskoj obitelji Mott koja je prva italijanska obitelj koja je došla na prostore Tuzle za vrijeme austro-ugarske uprave. Umro je 28.4.2022. godine u osječkoj bolnici usljed moždanog udara, a sahranjen je u Tuzli. Njegova supruga je Milica, a u braku su dobili sina Roberta i kćerku Dariju. Cijeli životni vijek proveo je u oblasti zdravstva, radeći kao primarijus dr. internista kardiolog.

Ostavio je poseban trag u oblasti zdravstva, radeći kao specijalista za složene kardiološke tretmane.

Bio je dugogodišnji voditelj Internog odjela Županijske bolnice u Orašju.

Izabran je za dopredsjednika Udruženja kardiologa BiH, bio organizator stručnih skupova i priznati kardiolog. Od 2012. godine bio je predsjednik Liječničke komore Županije Posavske.

Josip Montibeller

Josip Montibeller je rođen 16.5.1942. godine u Štivoru kod Prnjavora gdje je i odrastao sa roditeljima Rudolfom i Emilijom Montibeller. Mnogo vremena je provodio sa bakom Marijom Andreata koja se bavila proizvodnjom drvenog uglja. Po završetku srednje škole 1960. godine, posao je našao u Tuzli, i tako se nastanio u Tuzli. Nakon odsluženja vojnog roka, krajem 1969. godine, vjenčao se sa Jelenom Avramović rođena 1950. godine. U braku nisu imali potomaka. Josip je radio 37 godina na poslovima komercijaliste u građevinskoj kompaniji Tehnograd Tuzla odakle je i penzionisan 1998. godine. Školovao se uz rad u oblasti komercijalnih poslova. Značajan dio vremena posvećivao je svojim aktivnostima u udruženju Italijana u Tuzli. Josip je umro 15.10.2023. godine i sahranjen u Tuzli.

Doprinos je dao u poticaju osnivanja udruženja Italijana u Tuzli, pa je njegovo ime na listi osnivača udruženja Italijana u Tuzli.

Jedini je član udruženja Italijana koji je 30 godina bio u upravnim tijelima udruženja Italijana u Tuzli. Dugogodišnji je član nadzornog odbora UGIP „Rino Zandonai“ Tuzla.

Za doprinos radu Udruženja dobio je Zahvalnicu udruženja 3.6.2023. godine.

Mirjana Beba Čaušević

Mirjana Čaušević je rođena Stokanović 3.4.1953. godine u Tuzli. Njeni roditelji su Valerija i Rastko Stokanović, a majka Valerija pripada obiteljskoj lozi Mott. Mirjana je imala brata Mladena koji je posebno bio ponosan na italijansko porijeklo. Mirjana je nakon srednje medicinske škole većinu života je živjela u Švicarskoj i radila u oblasti zdravstva. Nakon penzionisanja vratila se u Tuzlu i živi u kući u podnožju brda Ilinčica. Bila je udata za Nuriju Čaušević koji živi u Švicarskoj, a u braku su dobili sinove Daniela i Deana i kćerku Almu Čaušević. Značaj dio vremena Mirjana posvećuje društvenom radu, angažovanjem u udruženjima i horovima. Ima afiniteta prema gastronomiji i paunovima koji žive na njenom imanju u Kuli.

Doprinos je dala u širenju popularizacije italijanske nacionalne manjine u Tuzli stalnim isticanjem svog obiteljskog porijekla.

Učesnik je skupova i aktivnosti koje realizuje udruženje UGIP "Rino Zandonai", a jedno vrijeme je bila predsjednica udruženja koje okuplja žene Tuzle.

Pjeva u horovima i na taj način doprinosi širenju muzičke kulture i stvaralaštva.

Tomislav Dodo Križan

Tomislav Križan je rođen 5.8.1942. godine u Tuzli, porijeklom iz obitelji Mott po majci. Jedan je od prvih pop-rock gitarista u Tuzli i jedan od osnivača pop sastava Terusi. Priznati je stručnjak za mehaniku, a poznat po inovatorstvu i inovativnim mehaničkim rješenjima. Jedno vrijeme je radio u osnovnoj školi kao nastavnih tehničkog odgoja. U toku ratnih sukoba u BiH radio je na proizvodnji minsko-eksplozivnih sredstava i zbog nezgode sa eksplozivom izgubio dio šake. Veliki broj stručnih rješenja nalazio je u saradnji sa bratom Jakobom Braco Križan koji je svirao harmoniku i žičane instrumente. Tomislav svira kontrabas koji je sa bratom napravio i redovno nastupa na muzičkim događajima. Ima tri potomka - kćerke Ivančicu i Ninu i sina Feliksa. Živi u obiteljskoj kući kod Skvera.

Ima priznat veliki broj patenata i inovativnih rješenja koja su doprinosila efikasnosti mehaničkih procesa i proizvodnih procesa.

Doprinos daje širenjem muzičke tradicije Italije nastupajući u prilikama kad se pjevaju pjesme na italijanskom i svirajući svoj unikatni kontrabas.

Član je društava za zaštitu tradicije i kulture Hrvatski Dom Tuzla.

Jakob Braco Križan

Jakob Križan je rođen 24.7.1931. godine u Tuzli, a potomak je Matilde Križan rođene Mott 10.3.1906. godine, i Feliksa Križan rođen 12.6.1903. Oboje su umrli sahranjeni u Tuzli, a u braku su imali četvero djece - Feliciju, Jakoba, Miroslavu i Tomislava. Jakob se školovao u Tuzli i posebno zanimanje je pokazao za tehniku i muziku. Bio je član Kulturno-prosvjetne ekipe Oblasnog narodnooslobodilačkog odbora za istočnu Bosnu koja je nastupila pred Titom u Beogradu 1944. Radio je u TTU kao vodeći mašinski inženjer. Stručna javnost opisuje Jakoba i njegovog brata Tomislava kao genijalce, jer su projektovali, dizajnirali i izrađivali vrijedne mašinske dijelove i dijelove za industriju. Vjenčao se sa Zlatom Hanić sa kojom je dobio kćerku Maju Križan. Umro je i sahranjen u Tuzli 2007. godine.

Doprinos je dao u oblasti projektovanja i inovatorstva u mašinskoj industriji, ali i drugim granama privrede. Njegov doprinos i uspjeh je zajednički uspjeh sa bratom Tomislavom, što braća Križan uvijek ističu kao njihovu vrijednost.

Dizajnirao je i konstruisao inovativne granate za Armiju BiH. Za svoje uspjehe nagrađivan je više puta i u različitim prigodama.

Doprinos je dao u očuvanju muzičke tradicije Italije svirajući harmoniku i mandolu, zajedno sa bratom, na susretima i priredbama koje je organizovalo udruženje Italijana.

Ivica Segat

Giovani Ivan Battista Segat je prvi iz obitelji Segat koji je došao u Tuzlu - prije 1887. godine. Giovani Ivan Battista Segat je rođen 21.7.1839. godine, a umro je 24.10.1893. godine. Vjenčao se sa Lucia Bancher, oboje rođeni u Siroru, Primiero - Tirol, Italija. U braku su imali 10 potomaka koji su živjeli u BiH. Ivica Segat je rođen 20.3.1952. godine u Tuzli od oca Joška i majke Katice rođena Matasić. Ivica je automehaničar, bio aktivan politički radnik. Svirao je gitaru i pjevao na zabavama, pa tako i na susretima Italijana. Radio je u „Rudaru“, bio član Komiteta SKJ, a nakon ratnih dešavanja radio je kao sekretar u SDP-u Tuzla do kraja života. Vjenčao se 25.6.1977. godine sa Koviljkom Kovom rođena Mičić u Tuzli. U braku su dobili kćerke Darju i Andreu. Ivica je umro 28.6.2008. godine u Tuzli gdje je i sahranjen.

Doprinosio je jačanju trentinske zajednice u Tuzli i bio aktivan član udruženja Italijana.

Muzičkim nastupima sviranjem gitare bio je prepoznatljiva osoba u Tuzli. Svirao je i pjevao i italijanske melodije, često udružen sa braćom Križan.

Bio je politički angažovan, višegodišnji zastupnik u Općinskom vijeću Tuzla ispred SDP-a.

Željko Mott

Željko Mott je rođen 8.9.1953. godine u Lukavcu. Živi u Lukavcu gdje je zasnovao obitelj sa Gordanom Blagojević. Gordana je rođena 16.3.1957. godine. Željko je cijeli radni vijek, do penzije proveo u Fabrici sode Lukavac, jedno vrijeme je radio u inostranstvu. Aktivno učestvuje u sportskim aktivnostima baveći se gimnastikom, plivanjem i rukometom, gdje je i trener u rukometnom klubu Lukavac. Jedan je od najaktivnijih članova udruženja Italijana u Tuzli. Željko i Gordana imaju kćerke Sanju i Ivanu, a žive u Lukavcu.

Nesebičan doprinos je dao u humanitarnom radu, razvoju sporta u Lukavcu i čuvanju tradicije Italijana.

Decenijama je koordinator za obuke članova italijanske zajednice Tuzle i Lukavca na EZA seminarima u Trentu.

Više decenija je član upravnih tijela udruženja Italijana u Tuzli.

Ostvario je trenerske uspjehe u rukometu i plivanju.

Jedan je od osnivača Kulturno-umjetničkog društva u Lukavcu, član HKD Napretka i aktivista Crvenog križa na lokalnom i federalnom nivou.

Nada Dobnik

Nada Dobnik rođena je Nedić 24.10.1942. godine. Udala se za Feliksa Dobnik, rođen 31.3.1933. godine u Doboju, čiji su roditelji Rina Maria Čea Dobnik i Slovenac Mihael Dobnik. Od Feliksove smrti 2009. živi u obiteljskoj kući u Slavinovićima. Završila je učiteljsku školu u Tuzli i jednu godinu radila kao učiteljica u OŠ "Breške", a nakon toga 35 godina u OŠ "Simin Han" kao učiteljica, nastavnica likovnog vaspitanja, sekretar i direktor škole. Nada se aktivno bavila slikanjem dok su zdravstveni uslovi dozvoljavali. Nada je aktivan član udruženja Slovenaca i udruženja Italijana. Od posljedica saobraćajne nezgode 2015. godine, Nada je narušenog zdravlja, ali i dalje optimističnog pogleda na život. Nada i Feliks Dobnik su u braku dobili dva sina - Morisa i Zorana.

Doprinos Nade Dobnik je u obrazovnom procesu gdje je radila kao prosvjetni radnik. Doprinosila je obezbjeđenju pomoći iz Italije za školu u Simin Hanu gdje je bila nastavnica i direktorica.

Poseban doprinos je ostvarila u popularizacije likovne umjetnosti. Učestvovala je na više od 50 kolektivnih likovnih izložbi u više država, a imala i 10 samostalnih izložbi. Sudjelovala je u radu mnogobrojnih likovnih kolonija.

Doprinos je dala u promociji italijanske gastronomije višegodišnjim učešćem na manifestaciji "Dan italijanske kuhinje u Tuzli. "

Tihomir Knežiček

Tihomir Knežiček je drugi sin Antonije, rođena Zamboni i Zdenke Knežiček. Rođen je 10.11.1959. godine. Školovao se u Tuzli i Indiji, a doktorirao je na RGGF Tuzla. Kao zaposlenik Univerziteta u Tuzli, RGGF, radio je u svim nastavničkim zvanjima. Pored iskustva u akademiji, radio je za međunarodne i lokalne organizacije civilnog društva, a posebno je aktivan u humanitarnom radu i zaštiti prava nacionalnih manjina. U prvom braku sa Maneeshom ima sina Sandjana, a u drugom braku sa Smiljom Peranović ima kćerke Mariju i Sonju. Živi u Miladijama.

Doprinos u domenu obrazovanja studenata dao je višedecenijskim radom na RGGF Tuzla gdje je objavio 15 knjiga i oko 100 stručnih i naučnih radova.

Od 1996. godine radio je za međunarodne i lokalne organizacije civilnog društva, a od 2015. blisko sarađuje sa organizacijama Crvenog križa.

Predsjednik je Crvenog križa Tuzlanskog kantona od 2022. godine.

Šest godina je bio na funkciji Predsjedavajućeg Vijeća nacionalnih manjina BiH.

Od 2010. je predsjednik Udruženja građana italijanskog porijekla "Rino Zandonai" Tuzla.

Oliver Mott

Oliver Mott je sin Franje i Behije Mott, rođen 22.3.1976. godine u Tuzli. Školovao se u Tuzli, a krajem 1992. godine odlazi u Italiju gdje je živio do 2011. godine. Svoje klavirske studije nastavlja i okončava 2011. godine, a onda odlazi u Mostar i zapošljava se u muzičkoj školi „Ivana pl. Zajca“ kao profesor klavira. Oliver Mott je istaknuti muzičar sa izuzetno velikom brojem koncerata u BiH i inostranstvu. Vjenčao se sa Ivanom rođena Džalto, a u braku ima kćerku Mihaelu i sina Josipa. Živi u Mostaru.

Dao je doprinos unapređenju muzičke kulture velikim brojem nastupa na kojima je izvodio kompozicije klasične muzike za klavir.

Izdao je CD albume svojih kompozicija.

Kao akademski muzičar, dao je doprinos u obrazovanju mladih u oblasti muzike i muzičke kulture.

Veliki uspjeh je postigao 2018. godine u klavirskom nastupu sa Simfonijskim orkestrom Mostar i Mješovitim zborom Benedikt župe sv. Mateja u Mostaru izvedbom Božićnog oratorija (Oratorio de Noel) Camillea Saint-Saensa.

Kadrija Hodžić

Kadrija Hodžić je drugi sin Adema i Hatidže Hodžić, rođen 1958. godine. Potomak je obitelji Menegoni koja je iz Banje Luke došla u Tuzlu. Ekonomski fakultet završio je u Brčkom, a postdiplomski studij u Beogradu. Doktorirao je na Ekonomskom fakultetu u Tuzli 1997. godine, na kojem je prošao sva nastavna zvanja a jedno vrijeme bio i dekan. Radi kao naučni istraživač i redovni profesor na Ekonomskom fakultetu u Tuzli. Bio je član Alternativnog ministarskog vijeća Bosne i Hercegovine. Predavao je i na univerzitetima u inostranstvu, a od 2021. do februara 2022. godine bio je premijer Vlade Tuzlanskog kantona. Aktivan je član SDP i u 2025. godini član Parlamenta Federacije BiH. U braku je dobio kćerku Bahtijaru Hodžić, rođena 1992. godine.

Doprinos je dao u oblasti akademskog obrazovanja mladih, naučno-istraživačkom radu, sportu i promociji vrijednosti italijanske nacionalne manjine.

Doprinos je dao u poticanju uvažavanja stručnih mišljenja u političkom ambijentu radeći na političkim funkcijama.

Publikovao je 12 stručnih knjiga, nekoliko strategija razvoja i preko 100 naučnoistraživačkih i stručnih radova, učestvovao na konferencijama i radio kao glavni urednik stručnih časopisa.

Željko Knežiček

Željko Knežiček je rođen je 18.5.1951. godine u Tuzli, od roditelja Zdenke i Antonije rođena Zamboni. Školovao se u Tuzli, završio Rudarski fakultet, magistrirao i doktorirao na tuzlanskom rudarskom fakultetu. Radio je u Rudarsko-mašinskom školskom centru, u rudnicima lignita „Kreka“ u Tuzli i u „Rudarskom institutu“ Tuzla, odakle je penzionisan 2016. godine. Bio je angažovan u zvanju vanrednog profesora na RGGF Tuzla, a nakon penzionisanja na Visokoj školi “CMS – Centar za multidisciplinarne studije” Tuzla. U periodu od 2011. godine do 2013. godine bio je Ministar industrije, energetike i rudarstva u Vladi Tuzlanskog kantona. Uključuje se u aktivnosti udruženja Italijana volonterskim radom. Vjenčao se sa Ljerkom Cimer, a u braku imaju kćerku Lidiju i sina Davora. Živi u Tuzli na Sjenjaku.

Dao je doprinos u razvoju istraživačkog rada u oblasti rudarstva i ekologije, kao i doprinos u obrazovanju mladih osoba.

Objavio je veliki broj knjiga i stručnih radova, i bio učesnik većeg broja BiH i internacionalnih istraživačkih projekata.

Dobitnik je niza priznanja za ostvarene uspjehe.

Obavljao je ministarsku funkciju i pomogao unapređenju položaja radnika industrije i rudarstva.

Miroslav Gojo

Miroslav Gojo je sin Franje Gojo i Katarine rođena Mott, poznate obitelji Italijana u Tuzli. Rođen je 1950. godine u Tuzli gdje je završio osnovnu školu i gimnaziju. Diplomirao je na Tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, a nakon toga radi kao asistent na istom fakultetu. Završio je magistarske i doktorske studije, i cijeli radni vijek proveo radeći na fakultetu u svim izbornim zvanjima. Bio član organizacijskih i naučnih odbora različitih domaćih i inozemnih stručnih skupova, a bio je i gostujući profesor u Novom Sadu. U penziji je od 2015. godine. Živi u Zagrebu, u braku sa Irenom Gojo i ima sina Maria i kćerku Katarinu.

Poseban doprinos Miroslav je ostvario u obrazovnom procesu radeći u zvanju univerzitetskog profesora u Zagrebu.

Član je više domaćih i međunarodnih naučnih i stručnih udruženja.

Objavio je preko 250 naučnih radova, knjiga i publikacija.

Dobitnik je više naučnih i stručnih priznanja, a i priznanja Zaslužni građanin Grada Zagreba.

Doprinosi očuvanju italijanske kulture i tradicije aktivnim članstvom i rukovođenjem u Zajednici Talijana grada Zagreba u okviru Talijanske unije Hrvatske.

Irina Dobnik

Irina Dobnik je unuka Rine Maria Dobnik, rođena Daldon 8.12.1912. godine u Tuzli. Irina je rođena 26.3.1961. godine u Živinicama, a školovala se u Tuzli. Završila je Akademiju scenskih umjetnosti u Sarajevu i diplomirala kao prvi student Akademije. Nakon diplomiranja počela je njena glumačka i pjevačka karijera radeći u “Kamernom teatru ‘55” u Sarajevu, “Ateljeu 212” u Beogradu. Predavala je glumu kao asistent na Fakultetu dramskih umjetnosti. Karijeru je nastavila u Italiji, gdje permanentno nastupa, a ima zapažene uloge u BiH teatru i TV programima. Bavi se i prevodjenjem sa i na italijanski, a živi na relaciji Rim-Milano-Sarajevo. Nema potomaka i nema svoju obitelj.

Doprinos je dala u popularizaciji glume i pjevanja u svjetskim okvirima, nastupajući u pozorištima i operama u Italiji, Japanu i drugim državama. U Teatro “Due” je završila jednogodišnji Master Class, na evropskom nivou.

Igrala je u izuzetno velikom broju opera, pozorišnih predstava, u TV seriji „CENTOVETRINE“, a u BiH je snimila nekoliko epizoda TV serije „Lud, zbunjen, normalan“. Napisala je monodramu „Sto sognando, oppure...?“ /“Da li sanjam, ili...?“/ .

Radio televizija Sarajevo napravila je i emitovala aprila 1992. godine 45. minutnu TV emisiju – „Glumica Irina Dobnik“, reditelja Faruka Piragića.

Džana Jusić

Džana Jusić je kćerka Lejle Jusić, a potomak je obitelji Cecilie Menegoni koja je živjela u Banjoj Luci, a kasnije u Tuzli. Rođena je 14.3.2011. godine u Sarajevu, trenutno učenica osnovne škole Katoličkog Školskog Centa Tuzla. U ranom djetinjstvu se počela baviti plivanjem, a svoj plivački talent iskoristila je kao plivač Kluba vodenih sportova Sprint Tuzla. Redovno učestvuje, zajedno sa majkom Lejlom, na manifestacijama Dan italijanske kuhinje u Tuzli i na taj način čuva tradiciju svojih italijanskih predaka.

Džana Jusić je dala značajan doprinos u popularizaciji plivačkog sporta i promociji italijanske tradicije i kulture.

Osvajač je velikog broja medalja u plivanju na međunarodnim mitinzima koji su se održavali Mostaru, Banja Luci, Sarajevu i Tuzli.

Najveći njen uspjeh su 4 medalje na mitingu u Tuzli i 4 u Sarajevu, u kategorijama 50 prsno, 50 delfin, 100 prsno, 200 mješovito.

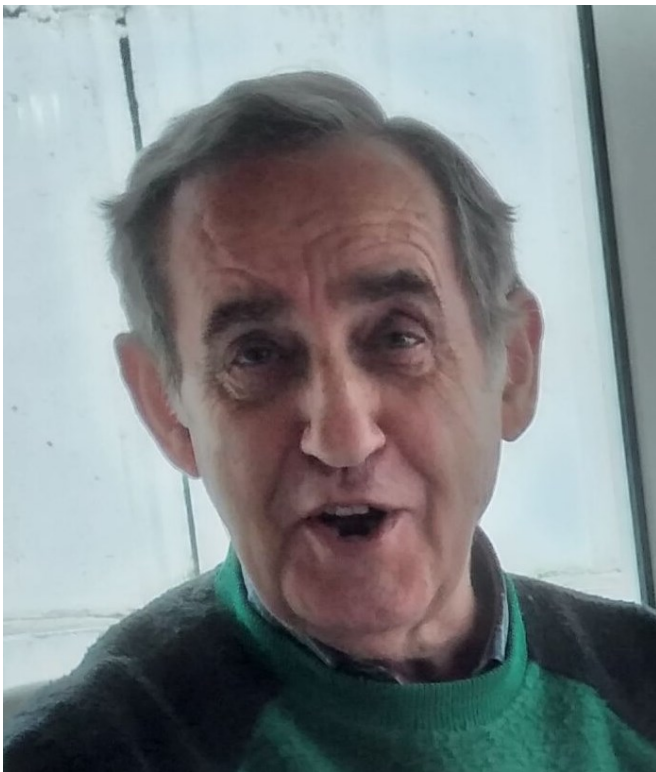
Pero Jelisić

Johana Đurđek, kćerka Giovania i Marije Segat, rođena 7.3.1906. godine u Simin Hanu, Tuzla. Udala se za Antu Bracu Đurđek u Kreki. Johana i Anto Đurđek su imali u braku sina Zdravku, a usvojili su i odgojili Peru i Dragicu Jelisić, koji su ostali bez roditelja tokom Drugog svjetskog rata. Pero Jelisić je rođen 1939. godine, a sa sestrom Dragicom proveo je djetinjstvo u Tuzli gdje se i školovao. Godine 1964. završio je studije likovne umjetnosti i dobio zvanje akademskog kipara u Zagrebu, a postdiplomske studije je završio 1967. godine u Majstorskoj radionici prof. Vanje Radauša u Zagrebu. Svoje radove je izlagao na više od 100 grupnih i samostalnih izložbi u velikom broju država. Prvu izložbu je imao u Tuzli 1968. godine, a njegov rad „Suza“ se nalazi u Tuzli u sjećanje na stradanje Jevreja tokom Drugog svjetskog rata. U Zagrebu se 1969. godine vjenčao sa Brankom Ferenčinom, a u braku su dobili kćerku Maju i sina Davora.

Ostvario je uticaj u oblasti kiparstva koji je vidljiv od Tuzle i Zagreba do gradove u kojima je postavljao svoje skulpture.

Dobitnik je više nacionalnih nagrada za skulpturu u prostoru, a izlagao na oko 100 grupnih izložbi sa raznim udruženjima širom svijeta.

U Tuzli se nalaze njegovi spomenici Suza, kipovi žena u Muzeju solarstva, bista Tita na Slanoj Banji i više bisti narodnih heroja na Slanoj Banji.

Branislav Ivan Brano Mott

Branislav Ivan Mott je rođen 17.7.1948. godine u Tuzli. Potomak je Ludviga Viko Mott i Anke Barišić. Školovao se i cijeli život proveo u Tuzli. Dugo godina je radio u Institutu za zaštitu, ekologiju i obrazovanje u Tuzli. Imao je dva braka. Prvi put se vjenčao sa Spomenkom Jović i sa njom ima kćerku Anu. Drugi put se vjenčao sa Jadrankom Marinović sa kojom je u braku dobio sina Antona. Jedan je od osnivača i prvi predsjednik udruženja Italijana u Tuzli, a značajne aktivnosti je imao za Caritas. Poznavalac je povijesti dolaska Italijana u Tuzlu i često objavljuje informacije o životu poznatih ličnosti u Tuzli.

Doprinos je dao u širenju informacija o povijesti dolaska Italijana u Tuzlu, posebno obitelji Mott koja se još 1880. godine naselila u Tuzli. Djelovao je u pravcu očuvanja italijanskog identiteta osoba koje imaju italijansko porijeklo.

Organizovao je prikupljanje, dostavu i raspodjelu humanitarne pomoći koja je tokom rata u BiH iz Trenta upućivana u Tuzlu za građane italijanskog porijekla.

Jedan je od osnivača i prvi predsjednik udruženja Italijana u Tuzli.

Sačuvao je vrijednu foto i drugu dokumentaciju o početku organizovanog okupljanja Italijana u Tuzli, koju je ustupio za publikovanje i informisanje javnosti i italijanske zajednice u Tuzli.

Blanka Tišma

Blanka Tišma, rođena Zamboni, druga je kćerka Antona i Dragice Zamboni. Rođena je 22.5.1960. godine u Tuzli, u Tuzli se školovala, a diplomirala je na pravnom fakultetu u Sarajevu. Duži niz godina zaposlena je u JU "Zavod za javno zdravstvo u Tuzli", a veliki dio vremena posvećuje horskim i pjevačkim nastupima. Udata je za Darku Tišma, ima kćerku Tijanu. Živi u naselju Slatina, Tuzla.

Permanentan doprinos daje u očuvanju kulture pjevanja, posebno italijanskih melodija.

Dobitnica je više priznanja za horske nastupe u BiH i inostranstvu kao članica ansambla Iskre.

Učešćem na tradicionalnoj manifestaciji „Dan italijanske kuhinje u Tuzli“ koju organizuje udruženje tuzlanskih Italijana, doprinosi očuvanju italijanskog kulinarstva i tradiciji nošenja italijanske narodne nošnje.

U jednom periodu bila je predsjednica udruženja Italijana u Tuzli i pomogla učvršćivanju povezanosti sa asocijacijom Trentini nel mondo u Trentu.

Marija Miladinović

Marija Miladinović je rođena Fontan 1950. godine u Tuzli. Potomak je Giovanni Ivan Fontan rođen 3.8.1908. godine u Siroru, Italija koji je došao u Tuzlu kao građevinski radnik. Ivan se vjenčao sa Jozefinom Kulhanek, a u braku su imali kćerke - Hedvigu, Sofiju i Mariju (udata Miladinović). Sahranjeni su u Tuzli. Marija se školovala u Tuzli i cijeli radni vijek provela u građevinskoj kompaniji u Tuzli. Udala se za Žarka Miladinovića, sa kojim je dobila sina Igora i kćerku Ivanu. Duži niz godina Marija je aktivan član uprave udruženja Italijana u Tuzli i učesnika aktivnosti koje organizuje udruženje Italijana.

U dugogodišnjem stažu u građevinarstvu radila je na izradi tehničkih i drugih građevinskih projekata.

Doprinos daje u očuvanju tradicije, kulture i jezika Italije organizacijom i učešćem u aktivnostima i manifestacijama. Dugogodišnji je učesnik manifestacija Dana italijanske kuhinje u Tuzli i Lukavcu.

Predsjednica je Upravnog odbora UGIP „Rino Zandonai“ Tuzla i pomaže radu udruženja na razne načine.

Gordana Segat

Gordana Segat je rođena 9.10.1960. godine, a 1983. godine udala se za Karla Segata. Školovala se u Tuzli, a radila do penzionisanja u Bolnici Gradina kao kuharica. Gordana i Karlo Segat su u braku dobili sinove Maria i Dalibora. Obitelj je živjela u Kreki. Nakon Karlove smrti, Gordana i dalje živi u Gornjoj koloni u Kreki. Uz supruga Karla, Gordana se aktivno uključila u rad udruženja Italijana i na različite načine pomagala Karlu u realizaciji aktivnosti Udruženja. Angažovanje u udruženju zadržala je do današnjeg vremena.

Doprinosi očuvanju italijanske tradicije i kulture realizacijom aktivnosti u udruženju Italijana, ali i prenosom tradicije na svoje sinove.

Organizovala je dva puta kurseve italijanskog jezika za članstvo udruženja Italijana.

Od 2000. godine uključena je u upravna ili izvršna tijela udruženja, nastavljajući dobrovoljni rad za dobrobit italijanske zajednice i grada Tuzla.

Idejni tvorac i inicijator je održavanja manifestacije „Dan italijanske kuhinje u Tuzli“ koju od 2010. godine organizuje udruženje Italijana UGIP „Rino Zandonai“ Tuzla, a na kojima Gordana redovno učestvuje.

Leonardo Lebeničnik

Leonardo Lebeničnik je unuk Marcede Bancher i Tomasa Lebeničnik, a sin Andrije Lebeničnik rođen 1946. godine u Tuzli i majke Štefice, rođena Boban. Leonardo je trentinsko-bosanski umjetnik rođen 12.10.1970. godine u Tuzli, gdje je završio mašinsku tehničku školu. U toku ratnih sukoba u BiH odlazi u postojbinu u Primiero, a već 1995. godine počelo je njegovo umjetničko istraživanje naslovljeno “Forme scultoree” koje još uvijek traje. Tokom godina koje su uslijedile, realizirao je samostalne i kolektivne izložbe kao i nekoliko umjetničkih instalacija na otvorenom. Njegova umjetnička djela nalaze se u kolekcijama u većem broju država. Živi u Caldonazzo u pokrajini Trentino, gdje nastavlja svoje umjetničko istraživanje. Sa suprugom Elenom Broch ima kćerku Maju i sina Simona.

Doprinos je dao u oblasti jedinstvene umjetnosti izrade skulptura od prirodnih materijala.

Organizacijom 16 samostalnih i 13 kolektivnih izložbi, uglavnom u Italiji, izuzetno je doprinijeo popularizaciji umjetničkog izražaja. Za svoj veliki uspjeh smatra ciklus izložbi pod nazivom “Forme Scultoree”, a najveći uspjeh je samostalna jednomjesečna izložba u Tuzli otvorena 3. juna 2023.

Objavio je 11 publikacija, 34 novinska članka i 18 članaka u periodičnim časopisima.

Karlo Segat

Karlo Segat je rođen 15.4.1950. godine u Tuzli. Potomak je Eugena Segat, rođen 1911. u Kaknju i Lucije Kljuić iz Kaknja. Karlo je imao brata Josipa i sestru Karolinu. Karlo je bio zanatlija i cijeli radni vijek je proveo u fabrici TTU Tuzla na poslovima metalske struke. Karlo Segat je istaknuti sportista koji od rane mladosti nastupa u sportskim klubovima nogometa, kuglanja i odbojke, uglavnom u Kreki. Vjenčao se sa Gordanom Miletić iz Tuzle sa kojom je imao sinove Maria i Dalibora. Obitelj je živjela u Kreki. Karlo Segat je umro i sahranjen 2014. u Tuzli. Bio je posvećen svom italijanskom porijeklu, i aktivan u djelovanju udruženja Italijana u Tuzli.

Važan doprinos je dao u razvoju sporta u Kreki, osvajajući pehare i nagrade. Sa svojim klubom osvojio je prvenstvo Bosne i Hercegovine u kuglanju, a bio je viceprvak Jugoslavije u odbojci.

Jedan je od osnivača udruženja Trentini Tuzla 2000. godine, a bio je predsjednik Udruženja šest godina.

U vrijeme aktivnog rada u udruženju, Karlo je dao doprinos razvoju udruženje, obezbjeđenju prostorija za rad udruženja u Miladijama, razvoju kontakata sa udruženjem Trentini nel mondo i Rinom Zandonai.

Radio je na uspostavi socijalnog programa za italijanske obitelji lošeg materijalnog stanja u Tuzli, programa koji je i danas aktivan.

Mladen Stokanović

Mladen Stokanović je rođen 18.3.1950. godine u Tuzli. Potomak je Valerije Marije Stokanović rođena Mott 30.4.1927. godine i Rastka Stokanovića koji je rođen 27.1.1928. godine. Cijeli radni vijek je proveo radeći u vlastitoj firmi Frigos koja se bavila održavanjem rashladnih uređaja. Nakon odlaska u penziju, uživao je u kuhanju i lovu. Vjenčao se sa Vesnom Burić rođena 27.2.1952. godine. Vesna je bila aktivna članica udruženja Italijana, umrla je 3.5.2015. godine. Mladen je umro 14.7.2020. godina i sahranjen je u Tuzli. Mladen i Vesna su u braku dobili sinove Dalibora i Sašu.

Doprinosio je tuzlanskoj i italijanskoj zajednici u očuvanju tradicije i kulture postojbine Trenta. Poticao je učvršćivanju veza između članova obitelji Mott, kao i drugih obitelji italijanskog porijekla u Tuzli.

Doprinosio je osnaživanju privatnog poduzetništva u Tuzli, baveći se održavanjem rashladnih uređaja, poslom koji je bio vrlo rijedak u tuzlanskoj regiji.

Uspostavio je moderne sisteme usluga održavanja svih vrsta rashladnih uređaja, a svoja znanja je prenio svojim potomcima koji su nastavili očevu tradiciju.

Zdravko Batisti

Zdravko Batisti Battista je sin Stjepana i Mare Batisti, rođen 25.2.1955. godine u Tuzli. Prvi članovi obitelji Battista koji su naselili područje BiH i Tuzle bili su Battista Emil i njegova supruga Sofia rođena Warchilovsky. Emilovo porijeklo je iz Monte Sovera, provincija Trento. Emil i Sofia su u braku dobili dva sina - Stjepana i Emila. Nakon Sarajeva, živjeli su u Tuzli. Stjepan je bio u braku sa Marom Lazić, sa kojim je imao jedino sina Zdravku. Zdravko se školovao u Tuzli, srednju ekonomsku školu završio je 1974. godine i nakon odsluženja JNA počeo raditi u obdaništu „Naše dijete“ Tuzla. U obdaništu je radio računovodstvene poslove do penzionisanja. Afinitet bavljenja sportom naslijedio je od oca. Nije imao obitelj, živio je u stanu u Superbloku, a umro je 9.7.2021. godine i sahranjen u Tuzli.

U sredini u kojoj je radio i živio uvijek je isticao svoje italijansko porijeklo i poteškoće koje je u administraciji imao prilikom pisanja prezimena.

Doprinos je dao u razvoju sporta u Tuzli, posebno rukometa. Aktivno se bavio rukometom u Rukometnom klubu Sloboda od 1970. do 1978. godine, nakon 1978. godine poluamaterski je igrao rukomet za nižerazredni rukometni klub „Husinski rudar“ sa Husina.

Za vrijeme ratnih dešavanja u BiH bio je pripadnik HVO u 108. brigadi "Zrinski" i na taj način doprinijeo slobodi življenja u Tuzli.

Katalog i izložba su pripremljeni i
štampani u okviru projekta
“Italijani u Tuzli – šta radimo i šta
možemo” iz granta sredstava za
podršku udruženjima nacionalnih
manjina u 2025. godini, kojeg
finansira
Ministarstvo za ljudska prava i
izbjeglice BiH

Kopiranje kataloga je dozvoljeno i
poželjno.

Autor koji je pripremio materijale
ne odgovara za bilo kakvu štetu
nastalu korištenjem objavljenih
informacija.

Niti jedna, eventualna, greška nije
namjerna.

Izbor osoba zastupljenih u
katalogu i izložbi je nastao na
osnovu poziva upućenog
članovima italijanske zajednice
tuzlanske regije da predlože osobe
zaslužne, na bilo koji način, koje su
ostavile trag u zajednici, kao i na
osnovu autorove procjene i
saznanja.

**KATALOG PRIPREMIO
TIHOMIR KNEŽIČEK
Tuzla, juni 2025.**

Finansijska podrška

Ministarstvo za ljudska prava i izbjeglice BiH
Министарство за људска права и избјеглице БиХ